

[Weikop.]

enighed om. Vi tror, at produktionen vil få fremgang, når den gøres så konkurrencedygtig som overhovedet muligt. Så kan man drøfte, hvilke veje man skal gå, men jeg tror trods alt, at den eneste måde, hvorpå produktionen kan stige, er ved, at den bliver konkurrencedygtig, og vi tror som sagt på, at produktionsfremgangen beror på, at produktionen selv gennem rationalisering og hensigtsmæssige omsætningsformer vil skabe produktionsforøgelse, vel at mærke når de økonomiske forudsætninger ikke forstyrres ved reguleringer og unødvendige hindringer for at tilvejebringe de fornødne midler gennem henlæggelse og afskrivning.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på regeringens gode gerninger, men når det ærede medlem hr. H. C. Hansen mener, at regeringens gode gerninger fremhæves så stærkt, kunne man jo tænke tilbage og spørge: Hvorledes var det med socialdemokraterne? Hvilke veje ville socialdemokraterne gå, dengang de havde regeringsmagten? Det ved vi. Socialdemokraterne ville fastholde de dagældende rationeringer og ville have, at der skulle udvises tilbageholdenhed med importen indenfor de vareområder, hvor importen var underkastet reguleringer. Der skulle vises den allerstørste varsomhed med at foretage yderligere udvidelse af den regionale friliste, og hvis alt dette ikke hjalp, måtte man, sagde man fra socialdemokratisk side, overveje, om yderligere begrænsninger af forbruget skulle finde sted gennem direkte reguleringer. Det var altså restriktionsvejen og alene restriktionsvejen, man ville følge, og jeg tror ikke, jeg siger for meget, når jeg siger, at dette ville føre til yderligere administration, administrationen ville følge i restriktionernes kølvand. Vi var imidlertid enige med socialdemokraterne, idet også vi var ganske klar over, at der måtte gennemføres en forbrugsbegrænsning. Det var også den nuværende regerings opfattelse, men der var altså den forskel, at den nuværende regering ikke ville gå rationeringens og restriktionernes vej. Man kan så spørge, om de rationeringer og restriktioner, som socialdemokraterne dengang påtænkte at gennemføre for at fremkalde en forbrugsbegrænsning, ikke ville føre til en mindre produktion af forbrugsvarer. Selvfølgelig ville de det, ellers var der ingen mening i at rationere og gennemføre restriktioner.

De røster, der lyder om virkningerne af den forbrugsbegrænsende politik, som regeringen har ført, ja, man kan vel næsten sige de angreb, der er rettet på den forbrugs-

begrænsende politik, som regeringen har ført, er derfor uden nævneværdig kraft og styrke, idet socialdemokraternes politik ville have haft nøjagtig samme virkninger indenfor forbrugsproduktionen. Det må jo erkendes, at der vel var blevet tale om noget større beskæftigelse i varedirektoratet og administrationen, men som jeg sagde før, det betragter vi ikke som attråværdigt, i hvert fald tør jeg sige, at jeg nærer ikke noget ønske om, at administrationen udvides, tværtimod nærer jeg et stærkt ønske om, at den begrænses.

Det var altså nogle af de tanker, som man fra socialdemokratisk side tænkte sig at gennemføre for at skabe bedre betalingsforhold. Jeg tror, det var godt, at det blev ved tankerne, og jeg tror, det var godt, at man stort set enedes om at gå andre veje.

Socialdemokraterne har hele tiden været modstandere af liberaliseringen, og det ærede medlem hr. H. C. Hansen gav jo også her i dag udtryk for en modstand, en ret stærk modstand, forekom det mig, men jeg tror nu, at det alle forhold taget i betragtning var godt, at vi fik begyndt derpå.

Bladet „Social-Demokraten“ har jo bekæmpet liberaliseringen på det voldsomste og er altid gået meget stærkt imod liberaliseringen. Hver gang man i årets løb har søgt at gennemføre en liberalisering, har man læst i „Social-Demokraten“, hvilke ulykker det kunne medføre. Angrebene i „Social-Demokraten“ hørte dog efterhånden op eller blev mindre stærke, og på et ganske bestemt område var det, der stod i „Social-Demokraten“, jeg tør næsten sige ligefrem lyserrød ros af en liberalisering. Nu vil jeg ikke sige, at det var en Morten Korch-historie, for det var det ikke, det var en sandfærdig ting, der stod i „Social-Demokraten“, for Morten Korch er jo optimist — det mente det ærede medlem hr. Anker Lau ikke, men det er han, for det ender altid godt. En fremtrædende mand indenfor socialdemokratiet, der leder et meget stort foretagende, udtalte til „Social-Demokraten“, at den ved liberaliseringen skabte konkurrence mellem leverandørerne betød, at varerne nu kom hjem, når de skulle bruges, og at man ikke behøvede at lade produktionen gå for halv kraft, fordi man nu ikke manglede en eller anden lille, men nødvendig vare, som man tidligere ikke havde bevilling til. Bevillingssystemet betød, sagde han, at indkøbene blev klumpet sammen, og så kneb det meget ofte med at få leveringsfristerne overholdt; desuden var der altfor mange og dyre varebyttevarer. De er faldet bort, sagde han, og desuden er det